

rože še ... Prosim vas tedaj, da boste pazili nanje, ker mi je zelo hudo, če mi jih kdo polomi.»

Tako sem se naselil pri dobri ženici. Vsa okna so vedno v cvetju in z veseljem opazujem ženico, s kakim veseljem goji svoje ljubljenske.

Maksimov.

Stric Andrej.

(Sličica iz mladih dni.)

I.

Dolgo je že, dolgo tega, a še dobro se spominjam vsega ... Jesen se je poslavljal od nas. Gori na lehi ob grudasti poti, vodeči preko griča na naše pokopališče, smo stali otroci. Veseli smo bili vsekdar — ta dan pa smo molčali, gledali po cesti in čakali. Ravno je zazvonilo pri cerkvi, počasi, svečano, a vendar ne tako veselo kot po navadi.

Stisnjeni smo stali tu, mraz je pretresal mlada telesca, pogledovali smo se drug drugega, in iz oči nam je sevala žalost, resnost glasov iz zvonika.

»Zdaj, glej, gredó!« je vzkliknil tovariš. Tiho je izustil te besede, kot bi se bil bal, da se ne izpremene v jok.

In res, gor po poti se je pokazal izprevod. Majhen je bil, in to ga je delalo žalostnega v naših očeh. Kakor po navadi so stopali ljudje, gledali podse na grudasto pot, na ravno plan, in zdelo se nam je otrokom, da razumejo tudi njih resni obrazi vso to žalost v naravi. Gotovo žalujejo tudi oni za dobrim stricem Andrejem. Saj se poslavlja sedaj od njih, odhaja tja daleč, v deželo sreče, o kateri nam je znal toliko povedati.

Kot je prišel, je izginil izprevod. Ljudje so stopali zamišljeno; le malokdo je pogledal k nam na leho. Gori za gričem so izginili ljudje, in nič več ni bilo videti krste. A naše oči so jo še gledale, še dolgo, dolgo. Gori smo stali, zrlji na ono stran in nič veselja ni bilo v naših očeh. Tiho smo se razšli.

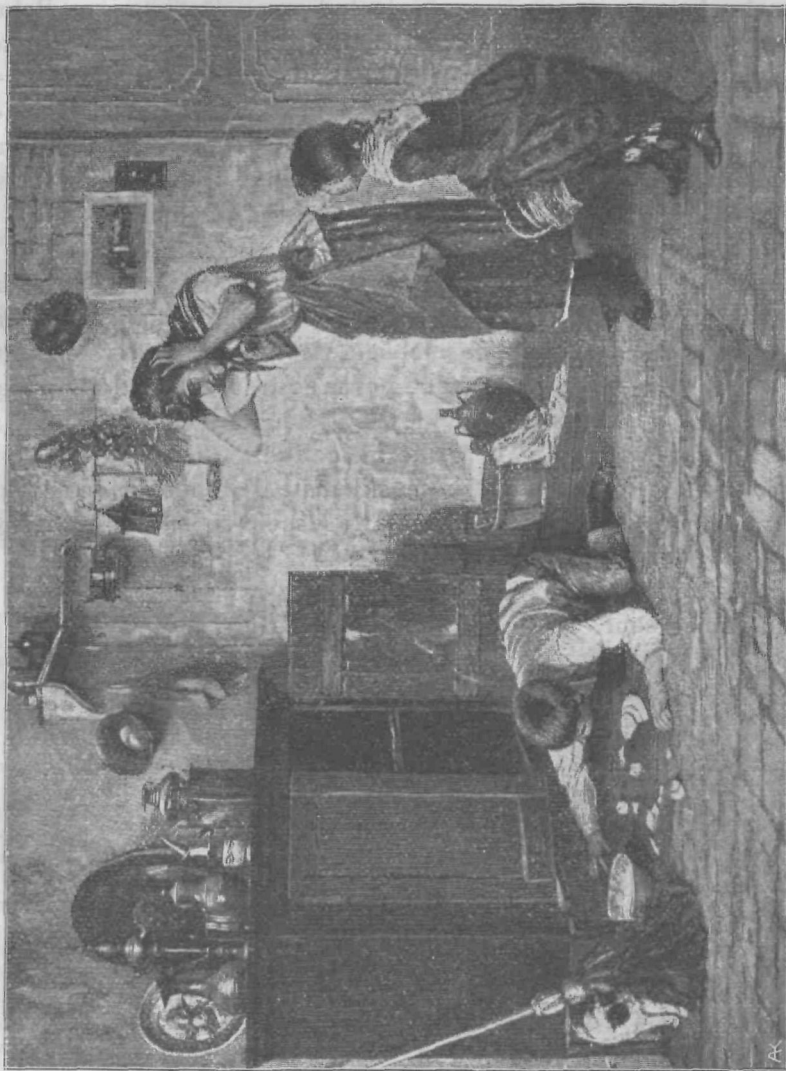
* * *

Stric Andrej, kam si vendar odšel?

Sedaj, ko je prišla mamka zima, tebi toli priljubljena, ko bi sedeval ob gorški peči, gledal na snežne kosme v zraku in mislil na pravljice, ki bi nam jih bil potem povedal! Kam si odšel? Na potovanje, daleč, daleč? Kdaj se vrneš? Nikoli?

Ej, stric, ostal bi bil še! Še bi bil ostal pri nas, saj smo te ljubili. Kdo nam bo pravil pravljice, one lepe pravljice, kot si jih znal ti? Kdo? Glej, zima je tu, in ne bomo znali kam, ko te ni!

In pride pomlad, mehka in vesela, ko zazelené gorice in zažari solnce, komu prinesemo cvetk? Tebi —? Morebiti res, toda ne bodo se

Oj nerodnež, kaj si naredil!

igrale tvoje vele roke z njimi, ne bodo nam govorile o njih. Na grobu bodo stale žalostne, venele.

In poleti, ob onih lepih večerih, veš, ko smo sedeli na čoku pred vašo hišo? Kam pojdemo? Kdo nam bo govoril takó lepó, kot si znal ti! Zvezdice bodo sijale, smehljale se nam bodo — a ti?

Striček, kam si vendar šel, zakaj si nas zapustil? — — —

II.

Umrla je jesen, žalostna in turobna. Dolini je zapustila svoj sivi plašč. Raztezal se je z ene strani doline na drugo, zagrinjal nebo in kot bi iz dolgega časa ne vedel delati drugega, je jel spuščati kosmiče na zemljo. Majhne snežne kosmiče, ki se takó ljubko lovijo po zraku.

Jeli so padati, komaj vidno izpočetka, gosteli so bolj in bolj, in kot bi se sivo nebo balo zanje, se je spuščalo tudi ono niže in niže. Polumrak se je razprostrl po dolini in vasi, in snežni kosmiči v tem mraku so bili podobni letečim lučkam, ki so padale na tla, se zgrinjale, naraščale — —

Otroci smo stali pri oknu, gledali to vrvenje, in v duši nam je postajalo radostno. Zavriskali bi bili, leteli tja na belo plan in se igrali s tistimi mehкими kosmiči. Tekali bi bili, gledali v nebo, zbirali kosmiče visoko v zraku — vsak svojega — in jih izkušali vloviti.

Ej, le padaj, snežec, beli snežec, zasipaj dolino! Jutri posije nate svetlo solncece, in tedaj pohitimo k tebi, se poigramo s teboj. Le padaj! —

Snežilo je ves dan, snežilo tudi ponoči. Ko smo vstali zjutraj in pokukali skozi okno, se nam je zasmehljala ravan doli pod vasjo. Siva in mračna je bila prej — praznično bela, nežna je trepetala sedaj v jutranjem solncu, kot trepečejo srebrni valčki v potoku, ko pokuka k njim skozi veje samotnega žarka. In te male vaške hišice, kako so se stiskale k tlom; debelo plast snega na temenu so se sklanjale kot betežen starček pod težkim bremenom. A gledale so vendarle veselo, njih okna so nagajivo pomežikovala, češ, kaj pa mi!

Tedaj je zavládala razposajenost v naših srcih — — —

Haló, kje so sani? Kje? Vun, v mehki snežec!

(Konec prih.)

Živali.

18. Medved.

Sin svobode in goščave,
medved trde je postave,
ali v sili tudi uren,
brž zbeži kot v luknjo muren,
spleza tudi na drevó,
ali splava čez vodó.

Medved tudi je umetnik,
če človekov je ujetnik.
Človek, ta krotilec vsega,
k plesu sili tudi njega;
on pa, žalosten, okoren,
sili vendar je pokoren,
svojo zataji naravo,
ljudstvu krutemu v zabavo.

Maksimov.

